

ความสัมพันธ์ทางชาติพันธุ์ (ETHNIC RELATIONS)

ทำนองเดียวกับการแบ่งชั้นคนเป็นต่ำ เป็นสูง ที่มีอยู่ในสังคมทั่วไป ลักษณะซึ่งปวงทางชาติพันธุ์ก็เป็นความแตกต่างทางสังคมที่สำคัญอย่างหนึ่งที่จะมีผลต่อการแสดงออกและพฤติกรรมของคนเรารวมภายในสังคม

ดังตัวอย่างเช่น ประเทศสหรัฐอเมริกาตั้งแต่สมัยแรกเริ่มมาจนถึงปัจจุบัน ก็ยังคงเผชิญอยู่กับปัญหาในเรื่องเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางชาติพันธุ์ในหมู่ประชากรของประเทศ

ตั้งแต่เริ่มแรกก็เป็นปัญหาการรวมเข้าเป็นสหรัฐอันหนึ่งอันเดียวกันโดยประกอบจากประชากรหลายสัญชาติจากประเทศต่าง ๆ

พอถึงกลางศตวรรษที่ 19 ถึงต้นศตวรรษที่ 20 ก็มีปัญหาคอนอพยพเข้าเมืองเกิดขึ้น เพราะจำนวนคนต่างด้าวที่อพยพเข้ามาอยู่อาศัยดำรงชีพกัน ทำให้เกิดความกระทบกระทั่งอันต่อภาวะทางสังคม และสถานการณ์ทางการเมืองของประเทศทั้งเกิดปัญหาความแตกต่างทางศาสนาในหมู่ผู้อพยพเข้าเมืองด้วยกัน และเกิดปัญหาหรือความขัดแย้งกับคนที่เป็นพลเมืองเดิมยังมีมากขึ้นทุกทีดังนี้เป็นต้น

ในสหรัฐอเมริกาเองจะมีการแบ่งแยกคนภายในสังคมเดียวกันออกเป็นกลุ่มชาติพันธุ์โดยมีเงื่อนไขสำคัญ 3 ประการคือ

1) เชื้อชาติ (Race) :

จะหมายถึงผู้คนที่มีความลักษณะตบแต่งทางร่างกายที่เป็นพันธุกรรมทำนองเดียวกัน ซึ่งรวมทั้งลักษณะทางกายบางอย่างที่มีเหมือน ๆ กันในหมู่คนเชื้อชาตินั้น ๆ

- ยกตัวอย่างเช่น กลุ่มเชื้อชาติที่สำคัญไม่น้อยในสหรัฐอเมริกา ก็คือ นิโกร
- หรือในประเทศทางยุโรป กลุ่มเชื้อชาติอันเป็นชนกลุ่มน้อย แต่เป็นชนกลุ่มน้อยที่สำคัญ ก็คือพวกคนตะวันออก เป็นต้น

2) ศาสนา

คนที่มีความนับถือบูชาสิ่งใดสิ่งหนึ่งร่วมกัน ซึ่งต่างไปจากระบบความเชื่อถือทางศาสนาของคนส่วนใหญ่ในสังคมนั้น ก็จะถูกนับว่าเป็นกลุ่มชาติพันธุ์หนึ่งต่างหาก เช่นกลุ่มชาวอเมริกันที่นับถือศาสนาอีว^{*} เป็นต้น

3) สัญชาติ (nationality)

คนที่มีรกรากชาติกำเนิดมาจากที่เดียวกัน ก็ถือว่าอยู่ในกลุ่มชาติพันธุ์เดียวกัน ซึ่งจะสังเกตได้ชัดจากภาษาที่ใช้ หรือดูจากสำเนียงที่ออกเสียงพูดก็อาจได้

ตัวอย่างกลุ่มสัญชาติที่เป็นชนกลุ่มน้อยในสหรัฐอเมริกาก็ได้แก่ พวกไอริช พวกอิตาเลียน พวกโปแลนด์ พวกเม็กซิกัน พวกเปอโตริโก เป็นต้น

ไม่ว่าจะใช้เกณฑ์อะไรบ้างในการแบ่งแยกกลุ่มชาติพันธุ์ แต่การแบ่งแยกคนภายในสังคมเดียวกันโดยถือเรื่องชาติพันธุ์ ก็เป็นพฤติกรรมของคนภายในสังคมอย่างหนึ่งที่ได้เห็นได้โดยทั่วไป และมีอยู่มานานแล้ว จนถึงปัจจุบัน และแม้ในอนาคต ใครจะรับประกันได้ว่าการแบ่งแยกกันเอง จะหมดไป

ดังนั้นเรื่องของความสัมพันธ์ทางเชื้อชาติ ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่เกิดจากอคติ และก่อให้เกิดอคติ ต่อเนื่องกันไป จึงอาจหมายความง่าย ๆ ได้ว่าเป็นปฏิกริยาตอบโต้ (interaction) กับเหล่าคนที่มีความแตกต่างออกไปโดยยึดหลัก “พวกเขา-พวกเรา”

ดังที่มีคำกล่าวของ* Arnold M. Rose ว่า:-

“กลุ่มใดกลุ่มหนึ่งก็ตามอาจอยู่ในฐานะชนกลุ่มน้อยได้ทั้งนั้น ถ้าคนกลุ่มนั้น ตกเป็นเป้าของความรู้สึกอคติ และเป็นเป้าในการแยกพวกแยกเหล่า จากคนกลุ่มใหญ่ภายในสังคมนั้น ๆ ตลอดจนถ้าหากคนภายในกลุ่มนั้น ๆ เกิดความรู้สึกหรือ คิดว่าตัวเองเป็นพวกชนกลุ่มน้อย”

และถ้าหากติดตามคำจำกัดความข้างต้น พิจารณาเฉพาะในประเทศสหรัฐอเมริกา จะพบว่า มีประชากรถึงหนึ่งในสามประมาณนั้นที่จัดได้ว่าเป็นชนกลุ่มน้อยกลุ่มต่าง ๆ โดยคร่าว ๆ คือ

---

*Arnold M. Rose, “Race and Ethnic Relations” in Robert K. Merton and Robert A. Nisbet, eds., *Contemporary Social Problems*. Harcourt, Brace & World 1991. p. 326.

พวกคารอลิก	ประมาณ	21	เปอร์เซ็นต์
พวกนิกอ	ประมาณ	10	เปอร์เซ็นต์
พวกยิว	ประมาณ	3-4	เปอร์เซ็นต์

การวิจัยค้นคว้าเกี่ยวกับความแตกต่างทางชาติพันธุ์

มีการศึกษาเปรียบเทียบระดับสติปัญญาของพวกนิกอกับพวกยิวชาว (ในสหรัฐ) ได้พบว่าจะแตกต่างกันได้จากแบบทดสอบต่าง ๆ เกี่ยวกับการใช้สติปัญญาของคนทั้งสองกลุ่มแสดงความแตกต่างอย่างสม่ำเสมอ แต่ความแตกต่างนั้นดูไม่มากมายอะไรนัก ถ้าหากไปเปรียบเทียบกับความแตกต่างภายในของแต่ละกลุ่ม

และความแตกต่างนั้นยังมีลดลงเมื่อควบคุมสาเหตุให้กลุ่มผู้ทำการทดสอบมีฐานะทางสังคม เศรษฐกิจ และการศึกษา ในเกณฑ์เท่า ๆ กัน อย่างไรก็ตาม มีผู้จำนวนไม่น้อยที่เชื่อว่าความแตกต่างทางพันธุกรรม ในแง่เฉพาะสติปัญญาในระหว่างเชื้อชาติต่าง ๆ นั้น เราบอกไม่ได้แน่นอน ชัดแจ้งลงไปว่า เชื้อชาติไหน ฉลาดมากกว่ากันมาตั้งแต่กำเนิด

ทัศนคติทางชาติพันธุ์กับพฤติกรรมที่แสดงออก

1) ในสังคมมนุษย์ส่วนมากแล้ว คนมักจะมีแนวโน้มเอียงที่จะชื่นชมกับคุณสมบัติของตัวเองแล้ว ไป stereotype กับคนนอกกลุ่มที่ต่างชาติพันธุ์ออกไปในทางลบ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าเป็นพวกที่มีสถานภาพต่ำด้อยกว่าทั้งหลาย

ความรู้สึกหรือความคิดเห็นต่อคนต่างชาติพันธุ์ที่เป็นแบบตายตัว (stereotype) นั้นเป็นพฤติกรรมที่มีต่อสมาชิกของกลุ่มชาติพันธุ์ที่มาเกี่ยวข้องด้วย และบ่อยครั้งที่ลักษณะ stereotype ก็มักจะได้รับ การยอมรับจากสมาชิกภายในชนกลุ่มน้อยนั้น ๆ เองเสียด้วย

Stereotype มักจะเป็นตัวกำหนดวางเงื่อนไขให้คนเรามีปฏิกิริยาโต้ตอบไปในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง แนวใดแนวหนึ่ง ในระหว่างคนกลุ่มใหญ่ กับคนกลุ่มน้อย และมักไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงง่าย ๆ

2) องค์ประกอบของโครงสร้างบางอย่างในสังคมก็อาจส่งผลให้เกิดความรู้สึกอคติ หรือ Prejudice และการแบ่งพวกแบ่งเหล่าต่อชนกลุ่มน้อยได้เช่นเดียวกัน

จากการศึกษาเปรียบเทียบสังคม 40 แห่ง พบว่าระบบการปกครองแบบ absolute monarchies นั้น แสดงแนวโน้มให้เห็นชัดถึงความเกียจครลาดที่มีต่อคนกลุ่มน้อยมากที่สุด ไม่ว่าจะเป็นในแง่

การแสดงความสามารถส่วนตัวเป็นคน ๆ ไปตามแต่กรณี หรือจะเป็นการเบียดบังผลประโยชน์ทรัพย์สินใด ๆ ก็ตาม

*การศึกษาชั้นเดียวกันนี้ได้เปรียบเทียบแสดงข้อมูลที่ได้ว่า ความรุนแรงต่อชนกลุ่มน้อยเป็นส่วนตัว หรือรายตัวนั้น มีความสัมพันธ์กับสภาพสังคมที่มีภาวะเศรษฐกิจแบบระบบขุนนาง

สัมพันธ์กับสภาพสังคมที่มีความเคารพต่อกฎหมายกฎเกณฑ์บ้านเมืองน้อย และสัมพันธ์กับสภาพสังคมที่มีระบบแบ่งชั้นกันอย่างมาก ๆ

3) นอกจากนี้คนเราโดยปกติมักไม่ได้ทันสำนึกกว่าแท้ที่จริงนั้นตนเองมีอคติเป็นอย่างไร

– ทำไมจึงกล่าวเช่นนั้น?

ก็เพราะเหตุว่า * คนที่มีอคตินั้นปกติจะประเมินความรู้สึกอคติที่ตัวเองมี น้อยไปกว่าความรู้สึกจริง ๆ ที่ตนเองมีอยู่ คนที่มีอคติ มักจะไม่ทันนึกถึงอิทธิพลของความรู้สึกอคติที่จะมีผลต่อการแสดงออกของตน และมักไม่อายุที่ตนมีความรู้สึกเช่นนั้น ตรงข้ามมักจะมองเห็นว่าความรู้สึกรุนแรงหรือความรู้สึกชิงชังของตนที่มีต่อชนกลุ่มน้อยที่ตนไม่ชอบนั้นเป็นเรื่องปกติธรรมดาและสาสมกันแล้วกับความประพฤติไม่ดีไม่งามของชนกลุ่มน้อยนั้น ๆ ซึ่งตนไม่ชอบ

4) คนที่เคยมีอคติต่อกับกลุ่มชาติพันธุ์กลุ่มใดกลุ่มหนึ่งมาแล้ว มักจะมีอคติต่อกับกลุ่มอื่น ๆ ได้ง่าย หรือเราอาจพูดได้ว่า “อคติ” นั้นมักจะถูกเหมาคลุมทั่ว ๆ ไปได้ (generalized)

แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าความรู้สึกอคติเมื่อมีขึ้นแล้ว จะต้องมีต่อกลุ่มชาติพันธุ์ทุกกลุ่มเท่า ๆ กัน นอกจากกรณีที่เป็นแอมามาก extreme จริง ๆ

ตัวอย่างค่าสหสัมพันธ์ของทัศนคติที่มีต่อชนกลุ่มน้อยต่าง ๆ ในหมู่นักศึกษาซึ่งไม่ใช่พวกชนกลุ่มน้อยที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในรัฐแคลิฟอร์เนีย:-

	พวกนิโกร	พวกญี่ปุ่น	พวกยิว	พวกเม็กซิกัน
ชาวญี่ปุ่น	.72			
ชาวยิว	.73	.74		
ชาวเม็กซิกัน	.75	.70	.66	
ชาวอังกฤษ	.32	.43	.47	.42

(Campbell & MC Candless, 1951. p. 191)

*Rose, "Race and Ethnic Relations," in Robert K. Merton and Robert A. Nisbet, eds., *Contemporary Social Problems*. Harcourt, Brace & World, 1961, pp. 343.344.

*Allport and Kramer, "Some Roots of Prejudice", *J. Psychol.* 22, 1946. p. 39.

5) การให้ลักษณะแบบแผนตายตัว หรือ Stereotype ต่อกลุ่มชาติพันธุ์มักจะเป็นไปเหมือนกัน ไม่ว่าจะเป็นที่สังคมไหน หรืออาจพูดได้ว่ามีในกลุ่มสังคมต่าง ๆ เหมือนกัน และแม้แต่ภายในกลุ่มที่ถูกคนอื่น Stereotype ก็จะเป็นไปทำนองเดียวกัน รู้สึกเช่นเดียวกันมืออยู่บ่อย ๆ

ตัวอย่างลักษณะอุปนิสัยแบบ Stereotype ที่นักศึกษามหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ ระยะเวลาปี 1930 กับปี 1940 ให้ความคิดเห็น และแสดงความรู้สึกที่มีต่อกลุ่มต่าง ๆ มีดังต่อไปนี้:-

- พวกยิว : หลักแหลมสุขุม ชี้นิ้วยาว ขยัน
- พวกนิโกร : เชื่อโชคลาง ชี้อ้างจ ทำอะไรตามสบาย
- พวกอิตาลี : มีศิลป์ อยากรทำอะไรก็ทำ เจ้าอารมณ์ หลงใหลง่าย
- พวกอังกฤษ : น่าใจนักกีฬา ฉลาด หัวโบราณ
- พวกอเมริกัน : ขยันขันแข็ง ฉลาด วัตถุนิยม
- พวกไอริช : ชอบต๋อยดี อารมณ์เร็ว เล่นสำนวน

*(การวิจัยของ Katz & Braly, 1933)

6) ความคิดความรู้สึกที่แบบ Stereotype ดังกล่าว ถ้าหากใครมีขึ้นแล้วก็มักไม่ค่อยเปลี่ยนแปลง หรือไม่ยอมเปลี่ยนแปลงง่าย ๆ ถึงแม้ว่าสภาพทางเศรษฐกิจหรือสภาพสังคมถ้ามีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม อาจเป็นตัวทำให้ Stereotype ที่บุคคลมีต่อกลุ่มคนต่าง ๆ เปลี่ยนไปได้ เมื่อเวลาผ่านไปนานเข้า

ตัวอย่างพวกชาวจีนในรัฐแคลิฟอร์เนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งเปลี่ยนแปลงจากคนงานที่หนักเอาเบาสู้ทำทุกอย่างด้วยค่าจ้างถูก ๆ ไปเป็นผู้แข่งขันทางการค้าที่น่าชิงในความรู้สึกของชาวอเมริกันจำนวนไม่น้อย โดยมีความเป็นมาดังนี้

“แรกเริ่มทีเดียว อคติทางเชื้อชาติ (Race Prejudice) นั้น มีจุดเริ่มจากความจำเป็นทางด้านอุตสาหกรรม ระยะเวลาที่คนจีนเป็นพวกคนต่างด้าวหรือพวกอพยพเข้าเมืองที่ถือกันว่ามีประโยชน์ เพราะเป็นพลเมืองที่ขยันขันแข็ง อยู่ในระเบียบวินัยดี

---

*Katz, Daniel. and K.W. Braly, "Racial Stereotypes of 100 College Students" *J. Abnorm Soc. Psychol.* 28, 1933, pp. 280-290.

ถือกันว่าเป็นพวกอพยพที่ดีที่สุดสำหรับรัฐแคลิฟอร์เนีย เพราะเป็นพวก
ซีหนียวไม่ซีเหล้าเมายา ว่องไวไม่เกะกะระรานใคร เพราะเคารพกฎหมาย
ดี ทั้งยังมีความสามารถรอบด้าน ปรับตัวได้เก่ง

ขณะเดียวกัน ระยะนั้น ใคร ๆ ก็เห็นว่าชาวจีนที่เข้ามาเป็นคนงาน เป็น
กรรมกรรับจ้างเอาค่าแรง ไม่ได้เป็นผู้เข้ามาแข่งขัน เข้ามารับจ้างแบก
หาม งานที่ใช้แรงงานทั่วไปด้วยอัตราที่ถูก

หลายปีต่อมา พวกยุโรปอพยพเข้ามาในเมืองต่าง ๆ เพิ่มขึ้น ปัญหาเกิดขึ้น
จากการที่คนจีนไม่เลือกงานและขยันทำได้หลาย ๆ อย่าง ทำให้ก่อสถาน-
การณ์ไปในเรื่องของการแข่งขันเดือดร้อนกับการทำมาหากินรับจ้างของ
พวกยิวชาวหรือพวกฝรั่ง ในอาชีพมากมายหลายอาชีพ เพิ่มขึ้นทุก ๆ ที่
ในระยะนี้ใคร ๆ ก็แยกคนจีนที่นั่นออกเป็นพวกต่างหาก ว่าเป็นพวกที่
ไม่ยอมทำตัวเข้ากับพวกเจ้าของประเทศ ว่าร่วมมั่วสุมกันยึดมั่นในชนบ
ประเพณีกับกฎเกณฑ์กฎหมายเฉพาะของพวกตัวเอง

ใคร ๆ เกิดความรู้สึกกันแพร่หลายว่าพวกคนจีนที่เข้ามานั้นไม่ได้มา
ตั้งรกรากหลักฐานในอเมริกา แต่เข้ามาเพื่อขนทรัพย์สมบัติ ขนทอง
จากรัฐแคลิฟอร์เนียกลับไปบ้านเกิดเมืองนอนที่เมืองจีน เวลาอยู่ในอเมริกา
ก็ทำตัวให้ดูว่าซอมซ่อซักหน้าไม่ถึงหลัง แถมยังก็ดกกันพวกคนงานผิว
ขาว เล่นพวกพ้อง นับพี่น้องในหมู่พวกตัว รวมหัวกันเป็นสังคมลับอย่าง
น่ากลัวว่าจะเป็นอันตรายได้

ใคร ๆ เกิดทัศนคติกันว่าชาวจีนมีเล่ห์เหลี่ยม โทกมดเท็จ ระดับศีลธรรม-
จรรยาไม่ดี ต่ำเสียยิ่งกว่าพวกอินเดียแดงที่ใคร ๆ เคยดูถูกเสียอีก เพราะ
เชื่อมั่นว่าพวกนี้มีมือไม่สะอาด นิสัยไม่ดี ที่อยู่อาศัยสกปรก รุงรังอุจาดตา
ทำให้ไม่มีใครอยากอยู่ร่วมละแวกเดียวกัน ต่างพากันตระหนกกัน
ว่า ชาวจีนนั้นไม่เป็นที่พึงปรารถนาอีกต่อไป ไม่ว่าจะมาอเมริกาเพื่อทำ
งานรับจ้าง หรือมาพักอาศัยก็ตาม*

7) Stereotype อย่างเดียวกันที่มีอยู่ภายในสังคมหนึ่ง ๆ มักมีแนวโน้มที่บุคคลในสังคมนั้น ๆ
จะร่วมรับเอาไปเลียนแบบตามกันไปด้วยอย่างไม่รู้ตัว โดยอิทธิพลของสื่อสารมวลชนภายในสังคมนั้น

● Schrieke, B., *Alien Americans : A Study of Race Relations*. Viking Press, 1936, pp. 10-12.

ตัวอย่างเช่น ประเทศอเมริกา มีการวิจัยเกี่ยวกับนิยายที่ได้รับการตีพิมพ์ลงในแมกกาซีนหรือนิตยสารที่แพร่หลายยอดนิยม ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นนิยายทำนองชายหนุ่มพบหญิงสาว ทำนองนั้น พบข้อมูลที่น่าสนใจ 2 แ่งด้วยกันคือ

- นอกจากนิยายเหล่านั้นจะใช้ตัวละครที่เป็นชาวอเมริกันและให้มีบทบาทมากที่สุดในเรื่องเท่านั้น
  - แต่การแต่งยังให้ตัวละครชาวอเมริกัน มีบทบาทดี ๆ และได้รับการปฏิบัติดีกว่าตัวละครอื่น ๆ ที่กำหนดไว้ว่าไม่ใช่ชาวอเมริกัน
- การวิจัยชิ้นนี้เป็นของ *Berelson & Salter เมื่อปี 1946 ดังตัวอย่างข้อมูลบางแง่ที่ได้มาตามตารางต่อไปนี้ :-

The Americans had more desirable occupations than the other groups (percentage)

	ชาว ชาวอเมริกัน Anglo-Saxons ประชาชาติอื่น ๆ & Nordics		
High occupations	59	29	20
Middle occupations	19	23	20
Low occupations	11	27	36
Illegal & "suspect" occupations	1	2	15
Members of the armed forces	10	19	9
Total number of identifiable characters	(602)	(52)	(66)

(Berelson & Salter, 1946, p. 183)

*Berelson, Bernard and Patricia J. Salter, "Majority and Minority Americans : An Analysis of Magazine Fiction," *Pub. Opin. quart.* 10, 1946, pp. 168-190.

จากตัวอย่างการวิจัยของ Berelson & Salter ก็ยังเป็นปัญหาอยู่ว่า จากข้อมูลที่ได้นั้นมีแก่นความเป็นจริงในประเด็นของ Ethnic Stereotype อยู่ด้วยจริงหรือเปล่า

หรือการวิจัยของ Efron (1941)* ที่ได้ข้อมูลว่า กิริยาท่าทางที่เป็นลักษณะอุปนิสัยเฉพาะของพวกยิว และที่เป็นของพวกอิตาเลียน จะหายไปได้ถ้าหากพวกนี้ทำตัวผสมผสานกลมกลืนเข้ากับคนในสังคมกลุ่มใหญ่กว่า

แต่ข้อมูลเช่นนี้ไม่ได้ช่วยให้ความรู้สึกรู้สึกทำที่แบบ Stereotype ที่มีต่อคนในกลุ่มชาติพันธุ์ซึ่งมีอยู่ทั่วไปจริง ๆ แล้วหมดไป หรือเปลี่ยนแปลงแตกต่างไปจากเดิมที่มีอยู่ได้ ดังนั้นบางทีอาจจะเป็นการดีและยุติธรรมขึ้น ถ้าหากจะพูดเป็นว่า

“ในเมื่อกลุ่มชาติพันธุ์ (ethnic group) ทุกกลุ่ม ต่างก็มีพฤติกรรมแตกต่างหลากหลายกันอยู่แล้ว แม้แต่ภายในแต่ละกลุ่มชาติพันธุ์เดียวกันนั้น ๆ เพราะฉะนั้นถึงอย่างไรคนที่มีอคติที่ย่อมจะมีโอกาสอยู่เสมอที่จะเลือกรับรู้เอาเฉพาะลักษณะและอุปนิสัยที่ตนไม่เห็นด้วย หรือที่ไม่พอใจเอามาเก็บเป็นลักษณะ Stereotype ที่จะมีความรู้สึกที่ต่อกลุ่มชาติพันธุ์นั้น ๆ เป็นส่วนรวม”

8) คนที่มีอคติที่ย่อมที่จะ recognize สมาชิกของกลุ่มชาติพันธุ์ที่ไม่เป็นที่ถูกอกถูกใจได้มากกว่าคนอื่น ๆ และทั้งคนที่มีอคติที่มักจะมีประเมิณสัดส่วนของกลุ่มชาติพันธุ์ ที่ตนมีอคติในบรรดาประชากรทั้งหมดในสังคมนั้น ๆ ไว้เกินกว่าความเป็นจริงมาก

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างความขัดแย้งที่สืบเนื่องมาจากอคติทางเชื้อชาติและชาติพันธุ์

จากข้อเขียนเรื่องสงครามผิวในอเมริกา ของ ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช

สงครามผิวเป็นสงครามยืดเยื้อระหว่างชาวอเมริกันผิวดำและผิวขาว พวกผิวขาวถือตัวเองว่าเป็นพวกชนชั้นสูงมีการศึกษาดี มีวัฒนธรรม จึงพยายามทุกวิถีทางที่จะลดเสรีภาพทุกอย่างของพวกผิวดำ เพราะพวกผิวขาวถือว่าพวกนิโกรหรือผิวดำเป็นพวกทาส แต่เขาไม่ได้เป็นทาสด้วยความสมัครใจ เป็นทาสเพราะถูกลักพาตัวไปทำงานในสมัยแรกที่พวกผิวขาวอพยพไปตั้งถิ่นฐานอยู่ในอเมริกา แม้ว่าลินคอล์นเป็นผู้ประกาศเลิกทาสไปแล้วก็ตาม แต่ปัญหาเรื่องสีผิวยังคงมีอยู่จนถึงปัจจุบันนี้ และเป็นสาเหตุของสงครามในรัฐต่าง ๆ ในอเมริกาดังตัวอย่างดังต่อไปนี้.

---

*Efron, Dovid, *Gesture and Environment*, King's Press, 1941.

สงครามผิวในสหรัฐอเมริกา

คนชาตินิโกร หรือถ้าเรียกให้ถูกต้องว่า เชื้อชาตินิโกรสัญชาติอเมริกันได้เข้าสมัครสอบและเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยมิสซิสซิปปี ขณะที่เรียนก็เกิดการจลาจลขึ้น เพราะมีพวกผิวขาวบางคนต่อต้านไม่ให้เข้าเรียน การจลาจลครั้งนี้ร้ายแรงมากมีผู้เสียชีวิตสองคน จนเป็นเหตุให้รัฐบาลกลางของสหรัฐต้องส่งทหารและตำรวจเข้าควบคุมสถานการณ์และความปลอดภัยของชาวนิโกรที่เรียนในมหาวิทยาลัยแห่งนี้คือ นายเมเรดิธ ซึ่งเรียนไปเพียงเทอมเดียวก็ต้องลาออก ถึงแม้ว่าเขาพยายามที่จะต่อสู้เพื่อคนผิวดำ แต่การต่อสู้ของเขานั้นไร้ผลกลับทำให้เกิดจลาจลขึ้น และที่สำคัญที่เขาลาออกนั้นแสดงให้เห็นความอ่อนแอของเขาเหมือนกัน

ส่วนพวกผิวขาวที่รักความเป็นธรรมก็ต้องรับเคราะห์กรรมต่อไป ไม่ได้ได้รับความคุ้มครองจากทหารและตำรวจเหมือนนายเมเรดิธ สำหรับนักเรียนในมหาวิทยาลัยหลายคนที่ถูกมิตรกับนายเมเรดิธหรือพวกนิโกร ก็จะถูกพวกผิวขาวด้วยกันตั้งข้อรังเกียจและข่มเหงรังแก เช่น เขียนจดหมายหรือโทรศัพท์มาขู่ว่าจะทำร้าย ให้ลาออกจากมหาวิทยาลัย นอกจากจะเกี่ยวกับตัวนักศึกษาเอง ผู้ปกครองบางคนก็ได้รับคำข่มขู่เช่นเดียวกับลูก มีผู้ปกครองคนหนึ่งอ้างแทนลูกว่าลูกเป็นโรคเส้นประสาทจึงต้องออกจากมหาวิทยาลัย ตามความเป็นจริงแล้วออกเพราะถูกข่มขู่จนทนไม่ไหว แม้แต่ครูที่สอนนายเมเรดิธ ก็ต้องประสบชะตากรรมเช่นเดียวกับลูกศิษย์

ขณะที่เกิดเรื่องนายเมเรดิธ มีนักบวชนิกายเมธอดิส ซึ่งอยู่ในศาสนาคริสต์ 28 คน ได้ออกทำคำแถลงการณ์ให้เห็นว่า การต่อต้านผิวดำไม่ยอมให้เข้าร่วมในสถานศึกษาเป็นการกระทำที่ผิดศีลธรรม ผลที่ได้รับคือนักบวชทั้ง 28 คนต้องประสบเคราะห์กรรมเหมือนกับคนผิวขาวที่รักความเป็นธรรม เช่น นักบวชคนแรกถูกขับไล่ให้ออกจากวัด ไม่ยอมให้ไปร่วมในพิธีกรรมหรือสวดมนต์ในวันอาทิตย์

สื่อสารมวลชนต่าง ๆ ที่สนับสนุนความเสมอภาคระหว่างชนชาติต่างผิวในมลรัฐมิสซิสซิปปีนั้นโดยมากเป็น น.ส.พ. เล็ก ๆ ประจำจังหวัดต่าง ๆ ที่มีความเห็นว่า ผิวดำผิวขาวต่างก็เป็นมนุษย์เหมือนกัน บทความที่เขียนขึ้นก็ถูกกีดกันจากผิวขาวส่วนมาก จนกระทั่งทำให้นักหนังสือพิมพ์บางฉบับต้องเลิกกิจการไป เพราะคนเลิกซื้อ บางครั้งถูกขว้างปาโรงพิมพ์ ส่วนบรรณาธิการก็ถูกสังหารรังเกียจกีดกันไม่ให้เข้าสังคม เหตุต่าง ๆ นี้เป็นเหตุที่เกิดขึ้นในมลรัฐมิสซิสซิปปีนับตั้งแต่กรณีนายเมเรดิธเกิดขึ้นมา บัดนี้นายเมเรดิธก็ออกไปแล้ว แต่ความรังเกียจผิวยังมีผลรุนแรงอยู่ และผลนี้ก็ไปตกอยู่กับพวกผิวขาวที่เอาใจช่วยนายเมเรดิธ

ความวิวัฒนาการของมนุษย์มีหลายอย่างที่แสดงให้เห็นถึงความเมตตากรุณาต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน โดยไม่ถือผิวชั้นวรรณะเป็นเกณฑ์ แต่โลกปัจจุบันการถือผิวและชั้นวรรณะคงมีอยู่ แล้วเป็นผลที่ทำให้เกิดความร้ายแรงแตกแยกระหว่างคนชาติเดียวกันผิวเดียวกันได้ *ประมาณ 3-4 ปีที่ผ่านมาสยามสมาคมได้ขึ้นไปสำรวจทางภาคเหนือ และได้พบผีตองเหลือง สมาคมที่ไปนี้มีทั้งไทยและฝรั่ง แต่ผีตองเหลืองไม่ได้สนใจว่าใครคือฝรั่งทั้ง ๆ ที่ผิวต่างกัน จนในที่สุดก็มีการทดลองเกี่ยวกับเรื่องผิว โดยคณะที่ขึ้นไปบอกผีตองเหลืองว่าคนไทยกับฝรั่งเป็นพี่น้องหลานตามกันออกมาเมื่อผีตองเหลืองพิจารณาดูก็ถามว่าพี่น้องกันแน่หรือ คำตอบว่า แน่ พวกผีตองเหลืองก็ยอมเชื่อ ถ้าจะพูดกันในทางจิตใจถึงแม้เขาจะเป็นคนป่าที่ไร้วัฒนธรรม เขาก็ไม่สามารถมองเห็นความแตกต่างระหว่างผิว แสดงว่าธรรมชาติของคนเหล่านี้เป็นธรรมชาติที่สูงมาก ซึ่งเราเป็นคนที่เจริญแล้วน่าจะจดจำมาใช้ หรือฝึกฝนตัวเองบ้างเพื่อให้โลกนี้มีความสงบเพิ่มขึ้น

เมืองเบอร์มิงแฮมรัฐอลาบามาได้มีการต่อสู้ระหว่างคนผิวขาวกับผิวดำ โดยเหตุที่คนผิวดำได้เดินขบวนประท้วงเพื่อเรียกร้องความเสมอภาคทางผิว เหตุเกิดจากคนผิวขาวชื่อนายมัวร์มีความเห็นว่าคนที่มิใช่ชาติอเมริกาไม่ว่าผิวสีใดควรมีสสิทธิเท่ากัน แต่ความจริงแล้วคนผิวดำไม่ได้รับสิทธิเท่าคนผิวขาวในอเมริกา นายมัวร์ก็เดือดร้อนและเขาได้ทำการประท้วงความไม่ยุติธรรม โดยเดินถือป้ายตามลำพังคนเดียวบนถนนสายที่ 11 ของ อเมริกา มุ่งลงไปทางภาคใต้พยายามโฆษณาเรียกร้องสิทธิต่าง ๆ สำหรับชาวผิวดำ เมื่อเดินทางไปถึงอลาบามา มีผู้พบศพ นายมัวร์ถูกยิง สันนิษฐานว่าถูกยิงเพราะเป็นผู้เรียกร้องสิทธิความเสมอภาคระหว่างผิวขาวและผิวดำ

เมื่อนายมัวร์ตายไปแล้ว ก็มีคนเห็นกับอุดมคติของนายมัวร์ประมาณ 10-11 คน เดินทางไปทางเดียวกับนายมัวร์ ถือป้ายเรียกร้องสิทธิต่าง ๆ เพื่อคนผิวดำ เมื่อถึงเบอร์มิงแฮมทั้ง 10-11 คน ก็ถูกตำรวจจับ เพราะกลัวจะเกิดอันตรายกับผู้ประท้วง ส่วนคนผิวดำก็ได้ลุกขึ้นทำการประท้วงและเรียกร้องสิทธิอย่างหนาแน่น ได้มีนักบวชชื่อ มาร์ติน ลูเธอร์ (ผิวดำ) ได้จัดให้เด็กนักเรียนชาวผิวดำถือป้ายออกเดินขบวนไปในเมืองเบอร์มิงแฮมเป็นการประท้วงความไม่ยุติธรรมและความแตกต่างในสิทธิของคนต่างผิว เมื่อมีการเดินขบวนตำรวจก็พยายามจับกุมผู้เดินขบวนด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น ใช้สุนัขตำรวจเข้าปราบปราม แทนที่เรื่องจะสงบลงกลับทวีความรุนแรง

---

*เพ็งอ้ง, หน้า 274-275

ยิ่งขึ้น เพราะชาวผิวดำคนหนุ่มสาวและผู้ใหญ่ก็ได้เดินขบวนประท้วงอีก ส่วนลูเธอร์ คิงส์ ก็พยายามสนับสนุน ในที่สุดสถานการณ์ก็แรงขึ้น ผู้ที่เป็นคนสำคัญในทางการเมืองต่างพากันเรียกร้องให้ดำเนินการอย่างยุติธรรม ให้เห็นอกเห็นใจตลอดจนปล่อยคนผิวดำที่จับไปขังนั้นให้ได้รับอิสระ คำเรียกร้องเหล่านี้ไม่บังเกิดผล เพราะคนผิวดำยังถูกขังอยู่ต่อไป เราจะเห็นว่าการกระทำของพวกผิวดำไม่ยุติธรรม เพราะชาวผิวดำที่ไปอาศัยในอเมริกาไม่ได้ไปด้วยความสมัครใจ แต่ถูกจับไปขายเป็นทาส สิทธิต่าง ๆ ในการดำรงชีพในอเมริกาก็ไม่เท่าเทียมคนผิวดำ ในบางรัฐ ถ้าคนผิวดำและผิวดำแต่งงานกัน จะเป็นความผิดอาญาทั้ง 2 ฝ่าย นอกจากนี้มีการแตกแยกในด้านอื่น ๆ เช่น เสี่ยงอาชีพอากรเท่ากัน ยามศึกสงครามต้องออกรบเหมือนกัน แต่สิทธิต่าง ๆ ผลประโยชน์ต่าง ๆ กลับไม่เท่ากัน นี่ก็เป็นเหตุให้เกิดความขุ่นข้องไม่พอใจตลอดมาและนับวันจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

ปัญหาเรื่องเชื้อชาติของอเมริกันเรื่องผิวดำเป็นปัญหาที่สืบเนื่องมาจากประวัติศาสตร์ เพราะเหตุว่า

1. ในระยะแรกอเมริกาไม่มีแรงงานพอ จึงต้องหาทาสชาวผิวดำไปพัฒนาบ้านเมือง
2. ความไม่เสมอภาคในด้านต่าง ๆ จากที่กล่าวมาข้างต้น

ในระหว่างที่ประธานาธิบดีเคนเนดี ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกา ได้เสนอร่างกฎหมายความเสมอภาคของคนผิวดำและผิวดำต่อรัฐสภาอเมริกัน กฎหมายที่เสนอนี้ ชาวผิวดำมีเหมือนชาวผิวดำทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นการศึกษา เศรษฐกิจ การดำรงชีวิตอยู่ในสหรัฐอเมริกา แต่ก็ถูกคัดค้านอีกในบางตอนของกฎหมายที่เสนอไป

19 มิถุนายน 2506 มีเอกอัครราชทูต 20 คนซึ่งประจำอยู่ที่กรุงวอชิงตันเป็นคนผิวดำมาจากแอฟริกา ได้มาชุมนุมกันที่สถานทูตไลบีเรีย แล้วประท้วงต่อคำกล่าววุฒิสมาชิกของอเมริกาชื่อ เอลเลนเดอร์ สังกัดพรรคเดโมแครต ซึ่งได้กล่าวทางโทรทัศน์ว่า “ในกรุงวอชิงตันทุกวันนี้เปรียบเสมือนแหล่งอาชญากรรมต่าง ๆ ก่อให้เกิดสภาพไม่ดีต่อเด็กและการศึกษาที่สำคัญที่เอลเลนเดอร์กล่าว คือ คนผิวดำไม่สามารถปกครองตนเองได้” เมื่อเอกอัครราชทูตของไลบีเรียและเอธิโอเปีย ได้ยื่นถ้อยคำเหล่านี้ ก็พากันไปหานายติน รัสต์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่างประเทศของอเมริกา เพื่อประท้วงถ้อยคำที่ดูหมิ่นคนผิวดำ นายติน รัสต์ ตอบว่า นั้นไม่ใช่ความเห็นอันเป็นทางการของสหรัฐอเมริกา เป็นเพียงความเห็นของ นายเอลเลนเดอร์ เพียงคนเดียว ถ้อยคำนี้เป็นถ้อยคำที่เป็นผลต่อสันติภาพของโลก จะเห็นได้ว่าคำพูดของคนเพียงคนเดียวเป็นผลถึงประเทศที่บูชาเสรีภาพของอเมริกา

*คาราภาพยนตร์คนหนึ่งซึ่งเคยมาเมืองไทย ชื่อ นายมาลอน แบนโด เขาประกาศว่าเขาจะเรียกร้องสิทธิเสมอภาคให้แก่ชาวผิวดำในสหรัฐอเมริกา จะไปเดินขบวนต่อต้านเรียกร้องสิทธิเสมอภาค และถ้าหากว่าชาวผิวขาวที่ไม่เห็นด้วยกับสิทธิเสมอภาคระหว่างชนผิวดำกับชนผิวขาวคนใด ทหาร ตำรวจ ที่จะมาทำร้ายเขา เขาจะทำร้ายกลับไปบ้าง จากการสัมภาษณ์ทางหนังสือพิมพ์

การเรียกร้องสิทธิของคนผิวดำในสหรัฐอเมริกาแต่เดิมจะมีอยู่เฉพาะรัฐทางใต้ แต่ปัจจุบันกระจายไปทั่วประเทศ โดยเฉพาะเขตคนผิวดำที่อยู่ในนิวยอร์กเรียก “ฮาเล็ม” พวกเขาแสดงตัวว่าเขาจะไม่ยอมเป็นชนอเมริกันชั้นที่ 2 แต่ต้องการความเสมอภาคเหมือนคนผิวขาว ส่วนรัฐทางใต้ที่นิโกรเรียกร้องคือ สิทธิที่จะไปรับประทานอาหารในร้านเดียวกับคนผิวขาวและขอส่งลูกเข้าเรียนโรงเรียนเดียวกับคนผิวขาว จะอยู่ที่ไหนก็ได้โดยมีสิทธิบนถนนทุกสาย ออกเสียงในการเลือกตั้งได้โดยเสรี

ส่วนทางภาคเหนือการเรียกร้องต่างจากทางภาคใต้ เพราะมีสิทธิต่าง ๆ ให้กับคนผิวขาวมาก

สำหรับการเรียกร้องสิทธิต่าง ๆ ของชนผิวดำมีปัญหาสำคัญ คือ

1. การขาดผู้นำ ผู้นำที่นำสนใจของผิวดำ อาดัม เคลย์ตัน เพาเวอร์ เป็นคนที่ไม่รู้จักรับผิดชอบหน้าที่การงาน

2. องค์การที่ให้สิทธิแก่คนผิวดำและยกย่องคนผิวดำ เป็นองค์การที่ทำงานอย่างเชื่องช้า เพราะหวังจะให้เกิดผลในระยะไกล

3. ปัญหาผิว เป็นปัญหาทางจิตใจคน ไม่ได้เป็นปัญหาทางกฎหมาย

เมื่อประธานาธิบดีเคนเนดีถึงแก่กรรม ประธานาธิบดีจอห์นสันก็ได้ดำเนินเกี่ยวกับกฎหมายเรื่องผิวอีกต่อไป ความวิตกกังวลเริ่มเกิดขึ้นกับพวกผิวดำในอเมริกา เพราะประธานาธิบดีคนใหม่มาจากรัฐเท็กซัส ซึ่งมีผิวดำอาศัยอยู่มาก ความรู้สึกที่ว่า การที่จะให้ชนผิวดำมีสิทธิเท่าชนผิวขาว เป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำนั้น ยังคงมีอยู่ในรัฐ เท็กซัส เมืองดัลลัส ซึ่งประธานาธิบดีได้ถูกคนร้ายลอบยิง แม้แต่เด็กผิวขาวบางคนเมื่อทราบว่ประธานาธิบดีถึงแก่กรรมก็แสดงความดีใจ เพราะเด็กได้ฟังจากผู้ใหญ่เสมอว่าประธานาธิบดีเคนเนดีทำผิด ในการที่จะให้สิทธิแก่คนผิวดำ

---

*อ้างแล้ว, หน้า 307

ลัทธิเหยียดผิวในสังคมประเทศคอมมิวนิสต์

การเหยียดผิวมิได้เกิดขึ้นเฉพาะโลกเสรี แม้แต่คอมมิวนิสต์ยังมีลัทธิเหยียดผิว ดังจะเห็นได้จากการแตกกันระหว่างจีนแดงกับรัสเซีย ซึ่งเป็นชาติผิวเหลืองและผิวขาวที่เป็นคอมมิวนิสต์ด้วยกันบาดหมางกัน จีนแดงโจมตีรัสเซียในฐานะที่รัสเซียเป็นฝรั่งตลอดมา และทุกทวีปที่จีนแดงไปถึงก็จะพยายามแพร่ความคิดที่ว่ารัสเซียเป็นฝรั่งเหมือนกับอังกฤษและอเมริกา ซึ่งคนผิวดำผิวเหลืองควรจะต้องต้าน ทางฝ่ายรัสเซียก็มีการโต้ตอบเช่นเดียวกัน โดยการโฆษณาโจมตีจีนแดงตลอดเวลา เรียกคนจีนว่า พวกป่า ชาวมองโกล หรือภัยสีเหลือง การถือผิวในคอมมิวนิสต์เห็นได้ชัดเจนจากนักศึกษาชาวเคนยา ไปศึกษาต่อได้เกิดเรื่องราว จนกระทั่งรัสเซียเนรเทศนักศึกษากลับประเทศ สาเหตุมาจากนักศึกษาที่ไปจากประเทศชานาถูกฆ่าตาย นักศึกษาผิวดำอื่น ๆ ก็ประท้วงแทน แต่ความจริงแล้วสาเหตุอื่นรวมอยู่ คือ

1. ความลำบากที่ทนต่ออากาศหนาวไม่ได้
2. อาหารไม่พอรับประทานต้องทนหิวอยู่ตลอดเวลา
3. การเรียนการสอนมุ่งไปทางการเมืองเพื่อจะให้คนเป็นคอมมิวนิสต์
4. การรังเกียจผิวและถือผิวของนักศึกษาและชาวรัสเซีย

จากเหตุทั้ง 4 อย่างนักศึกษาพวกที่มาจากประเทศต่าง ๆ ในอัฟริกันจึงประท้วง

การประหารหมู่ยิว

การประหารหมู่ยิวก็เป็นตัวอย่างที่แจ่มชัดตัวอย่างหนึ่ง ที่แสดงให้เห็นอคติในเรื่องเกี่ยวกับชาติพันธุ์ เพราะการที่ฮิตเลอร์สั่งประหารและทารุณแก่ชาวยิว แก่ชนชาวยิวผู้ไร้ประเทศและถิ่นฐานบ้านช่องก่อนที่จะมีประเทศอิสราเอลขึ้นเมื่อภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 นั้น นับว่าเป็นข่าวที่ทารุณกตที่สุดในทางการเมืองและเชื้อชาติรุนแรงที่สุด ทั้งก่อนสงครามและระหว่างสงคราม ยิวได้ประสบความทุกข์ยากอย่างใหญ่หลวงนานาประการ เริ่มแต่ปี พ.ศ. 2480 (ค.ศ. 1937) ที่ฮิตเลอร์เริ่มใช้ระบอบทารุณกรรมกับยิว ด้วยการที่สั่งขับไล่ชาวยิวออกจากประเทศเยอรมัน และหลังจากนั้นก็ได้ขับไล่ออกจากประเทศออสเตรียอีกเป็นจำนวนกว่าครึ่งล้านคน การขับไล่ออกนอกประเทศนี้รวมทั้งยิวและเยอรมันที่มีเชื้อสายยิว ต้องถูกขับไล่ออกจากตำแหน่งหน้าที่ราชการที่ตนประจำอยู่ ถูกเพิกถอนสัญชาติห้ามมิให้เป็นชาวเยอรมัน และถูกห้ามมิให้แต่งงานกับชาวอารยันทุกคน หรือคนผิวขาวทุกชาติในเยอรมันและออสเตรีย นอกจากนี้ยังถูกริบทรัพย์สินเป็น

ของรัฐทั้งสิ้น บรรดาชาวยิวต้องถูกเนรเทศออกนอกประเทศถูกกดขี่ข่มเหงทั้งร่างกายและจิตใจ ถูกฆ่าตายและถูกประทุษร้ายนานาประการ โดยไม่ต้องขึ้นศาลสถิตยุติธรรม

และเมื่อภายหลังสงครามเกิดขึ้นแล้ว ทุกเมือง ทุกประเทศที่ยอมรับยึดครอง บรรดาชาวยิว ได้ถูกกวาดต้อนมารวมขังไว้ และถูกฆ่าตาย ถูกประหารหมู่ด้วยแก๊สพิษ และอาวุธปืนอีกนานาประการจนกล่าวว่ามีชาวยิวถูกฆ่า และสูญหายไปในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 เกือบ 6 ล้านคน ดังนี้ เป็นต้น
